

Vliegende testikels

Nog nooit eerder is op onze aarde een verhaal geschreven met de bovenstaande titel! Ik heb ze echter in werkelijkheid gezien en gevoeld! Een van Neerland's beste komische duo's, Koot en Bie, presenteerden ooit eens "Ballen in mijn buik" Ik heb de "ballen" via de lucht, op mijn borst gehad! Mijn verhaal gaat over hoe het "letterlijk" en "figuurlijk" niet moet met onze dieren!

Via de grote stad Durban, kwam ik Zuid-Afrika binnen. Als je vandaar uit een honderdtal kilometers landinwaarts gaat, kom je in een prachtig heuvelachtig gebied. Alle hoge en lage heuvels zijn begroeid met gras. De groene grasdeken lijkt als een biljartlaken over de heuvels te liggen. Als je, als klein mensje, tussen die mooie bergen loopt, merk je dat je geen spade in de grond krijgt, want enkele centimeters onder die mooie groene grasdeken zitten rotsen. Hier valt niet te ploegen en de prachtige structuur van het weidse land is te danken aan al die duizenden schapen die daar grazen. Ik heb de heuvels niet geteld, maar de inlanders noemen hun gebied, "Het land van duizend heuvels".

Op de schapenboerderij waar ik uitgenodigd was, waren vier weken geleden alle jonge ramlammers gecastreerd. De castratie bij deze dieren was uitgevoerd met "Castratie ringen". Een manier van castreren die ik zeker niet prefereer. Het is een klein gummie ringetje dat je uitspant met een grote tang en daarna over de balzak van het dier plaatst. Je hoopt na plaatsing dat het ringetje op de juiste plek zit, maar dat gaat niet altijd goed met een logisch tegenspartelend dier. Wanneer je het niet goed doet, uiten de dieren hetzelfde geluid als de pop groep The BeeGees. Men krijgt dan een zeer verhoogd en abnormaal stem geluid omdat de testikels nog net genoeg bloed krijgen om niet af te sterven. De bedoeling van die castratieringetjes was echter om de testikels langzaam af te doen laten sterven. Bij ongeveer de helft van de behandelde dieren lukt dat ook. De andere helft van de dieren sterft door hevige pijnen, het niet kunnen lopen en grazen of door bloedvergiftiging!

Een grote schapenboer had problemen met zijn schapen en had mij gevraagd om eens te komen kijken. Ik heb het nu wel over een kudde van ruim zesduizend dieren! Na veel overleg ging ik de volgende ochtend met acht leden van de daar wonende Xhosa stam, achterop mijn bakkie, de heuvels in. De mannen hadden de opdracht van mij, via een tolk, om tijdens de rit door de schapen kudde, goed op te letten op liggende en zieke dieren. Terwijl ik achter het stuur de onmetelijke vlaktes doorkruiste, werd er af en toe

op de cabine van de auto boven mijn hoofd geslagen. Ik moest dan stoppen want mijn medemensen hadden een dier gezien in het hoge gras die mogelijk ziek was.

Ik stopte dan de auto en voordat ik stilstond was de eerste helper al aan het rennen achter een ziek schaap aan. Als je deze mensen verteld wat de bedoeling is van het werk en je ze uitlegt dat je de zieke dieren wilt helpen, doen ze alles voor je! Ze hebben echt een goed hart voor de natuur! Uiteindelijk leven deze mensen al honderden generaties in deze natuur en zorgen beter voor de dieren dan dat wij doen. Ik heb nog nooit een door overvoeding gekwelde hond met een jasje aan, tegen de centrale verwarming in een bantoe hut zien liggen. De honden daar zijn natuurlijker en actiever dan onze honden met hun inlegkruisjes!

Terwijl ik uit de auto stap heeft de snelle natuurmens al een schaap te pakken. Zijn makkers helpen hem het dier op de rug te leggen en ik bekijk het resultaat van de castratie. De balzak van het dier is paars/blauw gekleurd en duidelijk aan het afsterven. Het gummie ringetje heeft maar voor de helft zijn taak gedaan. Er is een groot gat ontstaan in de buikholte van het dier en ik zie de maden rondwoelen tussen levend en dood weefsel. Ik verwijder de testikels van het dier en schep met twee vingers honderden maden uit de buikholte. Ik spuit een desinfectans in de open buikwond en laat het dier weer vrij. Het dier rent direct weg, nu zonder die lastige ballen, "The Land of Thousand Hills" in.

Wij gaan weer verder met de Jeep en weer wordt er geklopt op het blik boven mijn hoofd. Een oplettende bantoe heeft weer een ziek schaap gezien. Ik stop, stap uit en ren met de natuurmensen mee, achter een schaap aan. We hebben het dier bijna te pakken, het dier kriskrast door het mooie veld voor ons uit en ik zie iets door de lucht vliegen in mijn richting. Het projectiel stuitert met een doffe bons, uitgerekend op mijn borst en ik vang het op in mijn handen. Het zijn de afgestorven testikels van een schaap. Ze zijn keihard en zwart van kleur.

Mijn "Zwartman" heeft het betreffende dier al platgelegd en ik sta met de ballen van het dier in mijn handen. Het afsterven van de testikels van dit dier was al in een ver gevorderd stadium. Een dier doet daar enkele weken over en vrijwel zeker met veel pijn! Ik heb nog honderden zieke dieren behandeld, samen met mijn snelle natuurmensen! Zij hebben die gummie ringetjes niet ontwikkeld om de vlees consumptie van schapen te verhogen. Zij hadden ooit eens genoeg aan een beperkt aantal dieren die de natuur hun gaf! Toen de blanke mens kwam, werd hun leven en de natuur om hun heen nadelig en voor eeuwig verandert.

Met onze moderne manier van castratie doen we meer kwaad dan goed, voor dier en mens. De ballen van een schaap tegen mijn borst heeft mij tot inkeer gebracht en ik zal deze methode van castreren van een dier, wat moet leiden tot "smakelijker" schapenvlees, nooit uitvoeren.

Bij een prachtige zonsondergang in dit mooie land, rij ik terug naar de boerderij. Achter in mijn 'Bakkie" liggen acht dode schapen die onderweg gevonden zijn en meer dan honderd afgestorven testikels rollen van links naar rechts tussen de benen door van mijn waardevolle helpers. Op de ranch aangekomen mogen zij de dode dieren meenemen naar hun kraal. Tot en met de laatste testikel is mijn auto leeg.

Ik breng mijn dagverslag uit bij de eigenaar van de vandaag behandelde dieren. "Acht stuks", herhaalt hij met mijn woorden, terwijl hij met zijn hand over z'n kin wrijft. Hij vervolgd met de woorden, "Ik ben er per nacht meer kwijt aan die Jakhalzen. Daar zou jij iets aan moeten doen"!

Soms doe je je best voor niets!

Toen ik 's avonds van mijn bier zat te genieten voor mijn rondavel, hoorde ik de vrolijke gezangen van de mensen die mij die dag hadden geholpen. Ze hadden alle schapen geslacht en geroosterd. Met hun eigen gebrouwen bier hadden ze weer feest! Ook de paarse testikels werden geconsumeerd. Ze waren immers al halfgaar!

Mijn personeelsleden waren de volgende ochtend echter allemaal weer op tijd op hun werk.

Niks geen pijn in de buik, gewoon weer schapen vangen!

SKUKUZA